

ansamblu arhitectonic. Astfel, pe durata a aproape 8 ore, fiecare a putut fi în același timp turist, ascultător, liber sau călăuzit vizitator și, totodată, contemplator al naturii, în toată splendoarea unei zile însorite de mai, până în seară. Având denumiri simbolice, cele 7 stații-poți propuse pentru acest excelent traseu ritualico-artistic au prefațat, ca într-o uvertură de operă, tematica întreșută pe parcursul celor șapte zile ce au urmat celei de

deschidere a festivalului. Un foarte reușit salut de Bun venit și Bun început!

Cu ce ne-am ales noi, breasla compozitorimii, după efortul acestei ultime ediții? Părerile, cum e și firesc, sunt diferite, uneori radical. Numeric, compozitorii români au fost considerabili, iar între ei, tinerii au fost cât se poate de bine proporționați. De asemenea, lucrările în primă audiență au fost majoritare. N-ar fi însă lipsit de interes ca UCMR, în calitate de principal responsabil-organizator, să efectueze un sondaj de opinie sau un colocviu-dezbateri, din care s-ar putea desprinde concluzii utile și soluții interesante. La fel, poate că integrarea festivalului SIMN într-un proiect mai amplu, în care să fie implicată și Editura Muzicală, precum și alte simfonice și facultăți de profil din țară (prin extensie itinerant națională în alte câteva centre, precum Cluj, Timișoara, Iași) ar spori interesul din partea mai multor forțe culturale și mediatice, contribuind la notorietatea acestui festival. Scopul unei analize de acest fel nu este să anatemizăm și să desființăm figurativ persoane și competențe printr-un soi de excesivă ostilitate critică, ci să ne reperformăm în raport cu situația momentului dar și cu o tradiție de ordin ideatic, pentru și din care ființa micro-societății ce suntem și-a generat această formă de expresie, numită *Săptămâna Internațională a Muzicii Noi*. Merită, într-un astfel de sens, să mai veghem și să mai reflectăm. Repet însă: degeaba o tribună de lansare a atâtor prime audiții, dacă ele încremenesc în înregistrările radioului, fără ca filarmonicele și teatrele lirice să-și asume instituirea lor în conștiința publică, prin repertoriul propriilor stagioni.

DAN CLAUDIU VORNICELU

nu mai cântă în lumea aceasta

Marcel FRANDEȘ

Violonistul Dan Claudiu Vornicelu a fost un om prea sensibil pentru o lume copleșită de împietrire sufletească și de goană trupească. Sunetul vioarei lui avea o dimensiune magică, era ancorat într-o lume ireală de frumoasă. Nu pot să uit interpretarea *Concertului* de Piotr Ceaikovski cântat la Concursul Internațional *George Enescu* din anul 1991, când obținea Premiul I. Puritatea și căldura expresiei sale muzicale îl îndreptăteau să aspire la culmile ale artei interpretative.

S-a născut la 11 octombrie 1973 și a început studiul vioarei la patru ani și jumătate, iar la șase ani debuta ca solist al Orchestrei Simfonice din Bacău. A fost apoi ales, la doar șapte ani să interpreteze rolul copilului *George Enescu* din filmul muzical de televiziune *Săteasca*, premiat la Festivalul Filmului Muzical de la Praga cu Marele Premiu-*Creanga de aur*. A studiat la Liceul de Muzică *George Enescu* din București, în paralel beneficiind de îndrumările lui Mihai Constantinescu. A urmat Universitatea Națională de Muzică din București, unde l-a avut ca profesor pe Ștefan Gheorghiu. S-a perfecționat apoi cu Ruggiero Ricci, la Berlin, în 1990. Ulterior a participat la cursuri de măiestrie cu Federico Agostini, Werner Scholtz, Ion Voicu și Petru Munteanu.

A obținut numeroase premii I la concursuri internaționale precum *Wieniawski* (Polonia, 1982), *Kocian* (Cehoslovacia, 1984), *Citta di Stresa* (Italia 1987), *Kloster Schöntal* (Germania, 1989), *Tibor Varga* (Premiul II, 1989), *George Enescu* (Premiul I și Premiul Special pentru cea mai bună interpretare a *Sonatei a III-a pentru pian și vioară în caracter popular românesc, în la minor, op. 25* de *George Enescu*, București, 1991) și *Pacem in Terris* (Bayreuth, 1991).

Dan Claudiu Vornicelu a concertat cu orchestre simfonice precum: *Filarmonica George Enescu*, *Orchestra Națională Radio*, *Suisse Romande*, *Orchestra Conservatorului din Metz*,

Filarmonica din Borna (Germania), *Filarmonicile din Cluj-Napoca*, Iași, Timișoara, Craiova, Bacău, Brașov, Ploiești. Artistul a fost invitat la festivalul muzical de la Usedom (Germania), patronat de Kurt Masur și a efectuat un turneu în Italia, ca solist al *Filarmonicii din Craiova*, în *Anul*

Internațional Mozart. Dan Claudiu Vornicelu a efectuat, de asemenea, un turneu în SUA, în calitate de membru al orchestrei *Bamberg Symphoniker* (Germania). A fost totodată membru al *Orchestra de Cameră a Asociației Europene a Conservatoarelor*.

În anul 2008 Dan Claudiu Vornicelu a obținut titlul de doctor în muzică, cu distincția *magna cum laude*, la Universitatea Națională de Muzică din București, unde era asistent universitar la Catedra de Instrumente cu coarde, vioară. În 2009 a publicat cartea *Repere stilistice ale muzicii de cameră franceze*.

Își sporea mereu viteza mentală și arderea trăirilor artistice. Nu a mai putut lupta însă cu sine. După 14 iunie 2010 s-a așternut tăcerea. Vioara sa nu va mai încânta auditoriul. Studenții lui nu vor mai primi darul lui pedagogic. Colegii nu se vor mai bucura de prezența sa plină de noblețe. Avea doar 37 de ani. Rămâne un imens regret, o traumă nevindecabilă în relația interumană, un necuprins de ce...

Dumnezeu să îl ierte!